

เมืองใต้น้ำแข็ง 4000 ปี

Not On The
World Map

โดย อักษรลิขิต

เมืองใต้น้ำแข็ง 4,000 ปี

Not On The World Map

อัครลิขิต

เมืองไต้หวัน 4000 ปี

- ผู้เขียน : อักษรลิขิต
- อำนวยการผลิต : อรรถกฤต บุญทวี
- บรรณาธิการ : ตะเกียงนา
- ปกและรูปเล่ม : อรรถกฤต บุญทวี
- พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด(มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน
กทม. 10170
- จัดทำโดย : อรรถกฤต บุญทวี
- ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 ถนนปลายบาง ต.มหาสวัสดิ์
อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

ที่มาของเรื่องนี้

ใต้ผืนดาวโพลนของ ทวีปแอนตาร์กติกา ซึ่งครั้งหนึ่ง มนุษย์เชื่อว่าเป็นเพียงดินแดนแห่งลมหนาว น้ำแข็ง และความว่างเปล่า อาจมีบางสิ่งกำลังหลับใหลอยู่... บางสิ่งที่ซ่อนตัวมา 40 ทศวรรษ ไม่มีอยู่ในประวัติศาสตร์ใดๆ และไม่เคยถูกบันทึกไว้ในแผนที่ใดของโลก

โลกของเราถูกสำรวจจนแทบไม่เหลือพื้นที่ว่างบน หน้ากระดาษดาวเทียม แต่ความจริงแล้ว แผ่นดินผืนสุดท้ายที่ถูก น้ำแข็งหนาทับถมมานานับหลายพันปี อาจกำลังเก็บงำความลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอารยธรรมมนุษย์

เมื่อคณะนักวิทยาศาสตร์ตรวจพบ “โครงสร้างเรขาคณิต สมบูรณ์แบบ” ใต้ชั้นน้ำแข็งลึกหลายกิโลเมตร เส้นสายที่ไม่ใช่ธรรมชาติ วิสตุที่ไม่ตรงกับตารางธาตุใดที่เรารู้จัก และพลังงานที่ยังคงทำงานราวกับเพิ่งถูกเปิดใช้งานเมื่อวาน คำถามหนึ่งจึงก้องสะท้อนไปทั่วโลก ใครเป็นผู้สร้างมัน? และทำไมมันถึงล้าหน้ากว่าเทคโนโลยีของศตวรรษนี้? การค้นพบครั้งนี้ไม่ได้เป็นเพียงข่าว

วิทยาศาสตร์ แต่มันคือแรงขับเคลื่อนของความเชื่อทั้งหมดที่
มนุษยชาติยึดถือ เกี่ยวกับกำเนิดอารยธรรม วิวัฒนาการ และ
ตำแหน่งของเราบนจักรวาลอันกว้างใหญ่

“เมื่องัดน้ำแข็ง 4000 ปี ” ไม่ใช่แค่นวนิยายผจญภัยเชิง
วิทยาศาสตร์ หากแต่เป็นการเดินทางสู่คำถามที่ลึกที่สุดของ
มนุษย์ ถ้าโลกใบนี้ไม่ใช่จุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง แล้วเราคือใครกัน
แน่?

ทุกแผนที่มีขอบเขต
ทุกความรู้มีจุดสิ้นสุด

และบางครั้ง... สิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ใต้ความเงียบงันของน้ำแข็ง
อาจกำลังรอวันที่มนุษย์กล้าเปิดประตูบานสุดท้ายของความจริง

ยินดีต้อนรับสู่เรื่องราวที่ “ไม่อยู่ในแผนที่โลก”

สัญญาณจากใต้แผ่นน้ำแข็ง

ห้องประชุมกระจกใสของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์เจียบสสินิท มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศที่ครางเบา ๆ กับแสงจากจอภาพขนาดใหญ่ที่ฉายภาพกราฟคลื่นความถี่ผิดปกติจากใต้แผ่นน้ำแข็งของ ทวีปแอนตาร์กติกา

บนหน้าจอ เส้นกราฟสั้นไหวเป็นจังหวะสม่ำเสมอเกินกว่าจะเป็นธรรมชาติ

“มันไม่ใช่แค่โพรงน้ำแข็ง” ไมเคิลพูดเสียงต่ำ แต่หนักแน่น เขาเป็นนักฟิสิกส์ที่เชี่ยวชาญด้านพลังงานความถี่ต่ำ และหัวหน้าทีมสำรวจครั้งนี้ ดวงตาสีเทาของเขาจับจ้องข้อมูลราวกับมันกำลังหายใจ

ลินดา นักธรณีวิทยาประจำทีม ยืนกอดอกอยู่ข้างโต๊ะ เธอชมภาพชั้นหินใต้แผ่นน้ำแข็งขึ้นมา “ชั้นหินตรงนี้ควรจะเป็นหินตะกอนยุคโบราณ แต่สแกนเรดาร์ทะลุทะลวงกลับสะท้อนเป็นมุมฉาก มันเหมือน... โครงสร้างที่ถูกออกแบบ”

“และมันปล่อยพลังงานบางอย่างออกมา” วิลลี่ นักชีววิทยาเสริม พลังเลือนภาพอีกชุดขึ้นบนจอ “จุดสีที่ตรวจพบในแกนน้ำแข็ง ตัวอย่างจากบริเวณนั้น มีการกระจายพันธุ์ที่ไม่สอดคล้องกับ วิวัฒนาการปกติ เหมือนมันได้รับอิทธิพลจากสนามพลังบาง ชนิด”

ห้องประชุมตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง ภาพถ่ายดาวเทียมล่าสุด ถูกดึงขึ้นมา พร้อมตราสัญลักษณ์ของ รัสเซีย ที่มุมจอ

รัฐบาลรัสเซียเพิ่งประกาศเปิดเขตสำรวจวิทยาศาสตร์ ใหม่ใกล้สถานีวิจัยทางใต้ หลังตรวจพบ “ความผิดปกติทางธรณี ฟิสิกส์” ได้แผ่แม่น้ำแข็งลึกหลายกิโลเมตร ขาวดังกล่าวถูกเผยแพร่ สั้น ๆ และคลุมเครือ รวากับงูใจบอกให้น้อยที่สุด

“พวกเขาเปิดพื้นที่ แต่ไม่ได้บอกทั้งหมด” ไมเคิลกล่าว “ถ้าเราจะ ไป ต้องตัดสินใจตอนนี้ ก่อนที่พื้นที่จะถูกปิดอีกครั้ง”

ประตูห้องประชุมเปิดออก คอนเต้ ชายร่างสูงผิวเข้มในชุดนักบิน เดินเข้ามาพร้อมแม่เอกसार เขาเป็นอดีตนักบินทหาร ผู้เชี่ยวชาญการบินในสภาพอากาศสุดขั้ว

“ผมตรวจสภาพอากาศแล้ว” คอนเต้วางแฟ้มลง “หน้าต่างการบิน มีแค่สิบวัน ลมความเร็วเกินร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงอาจกลับมาได้ ทุกเมื่อ ถ้าจะบิน ฮ. ลงจุดนั้น ต้องเตรียมใจว่าทางกลับอาจไม่เหมือนเดิม”

ไมเคิลมองทุกคนที่ละคน

“เรากำลังพูดถึงอะไร?” ลินดาถามเบา ๆ “ซากอารยธรรมโบราณ? ฐานลับทางทหาร? หรืออะไรที่ไม่เคยมีในประวัติศาสตร์มนุษย์?”

วิลลี่บบาง ๆ “ถ้ามันมีพลังงานทำงานอยู่ใต้ชั้นน้ำแข็งมาหลายพันปี มันอาจไม่ใช่ของมนุษย์เลยก็ได้”

คำพูดนั้นทำให้อุณหภูมิในห้องเหมือนลดลงอีกหลายองศา

ไมเคิลกดปิดจอ ภาพทั้งหมดดับวูบ เหลือเพียงเงาสะท้อนของพวกเขาทั้งสี่บนกระจก

“ถ้าเราไม่ไป” เขาพูดซ้ำ ๆ “เราจะไม่มีวันรู้ว่ามันคืออะไร”

ลินดาสูดหายใจลึก “ฉันไป”

วิลลี่พยักหน้า “ผมด้วย”

คอนเต้ยกไหล่เล็กน้อย “ผมบินให้”

ไม่เคยมองพวกเขาอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่ในฐานะนักวิทยาศาสตร์
แต่ในฐานะผู้นำที่กำลังพาทีมเข้าสู่พื้นที่ที่อาจไม่มีอยู่ในแผนที่ใด

“นั่นเราจะเดินทางตามรอยการสำรวจที่รัสเซียเปิดไว้” เขากล่าว
“แต่สิ่งที่เราจะพบ... อาจไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาคาดคิด”

นอกหน้าต่าง ห้องประชุมสูงเหนือเมืองที่เต็มไปด้วยแสงไฟและ
เทคโนโลยีทันสมัย โลกยังคงหมุนไปตามปกติ

โดยไม่รู้เลยว่า ใต้แผ่นน้ำแข็งอันหนาวเย็นที่สุดของโลก บางสิ่ง
กำลังรอคอยการมาถึงของพวกเขาอยู่.

เที่ยวบินสู่ปลายโลก

สามสัปดาห์ต่อมา เสียงใบพัดเฮลิคอปเตอร์หมุนก้องกังวานเหนือ
พื้นน้ำแข็งสีขาวสุดลูกหูลูกตา

ห้องฟ้าเหนือ ทวีปแอนตาร์กติกา เป็นสี่เทาซีดราวกับโลกทั้งใบ
ถูกลบสีออก เหลือเพียงลมแรงที่พัดละอองหิมะให้ลอยวนเหมือน
หมอกมีชีวิต

คอนเต้จับคันบังคับแน่น ดวงตาจ้องมาตรวัดทุกตัว

“ลมตะวันออกเฉียงใต้เพิ่มขึ้นอีกสิบเปอร์เซ็นต์” เขาพูดผ่าน
อินเตอร์คอม “ถ้าจะลง ต้องลงรอบนี้”

ด้านหลังเขา ไมเคิลกำลังตรวจจอมอนิเตอร์แบบพกพา เครื่อง
ตรวจจับคลื่นพลังงานความถี่ต่ำเริ่มส่งสัญญาณกระตุกเป็น
จังหวะสม่ำเสมอ

ติด...ติด...ติด...

“เราเข้าใกล้แล้ว” ไมเคิลพูด เสียงเขาถูกลบด้วยเสียงใบพัด
“ค่าความถี่ตรงกับข้อมูลจากรัสเซียปะะ”

ลินดาแนบใบหน้าที่กับหน้าต่าง เธอมองเห็นเสาสื่อสาร
เหล็กตั้งโดดเดี่ยวอยู่ไกลลิบ โครงสร้างครึ่งหนึ่งถูกน้ำแข็งกลืนกิน
นั่นคือจุดที่ รัสเซีย เคยตั้งสถานีชั่วคราวไว้ก่อนจะถอนกำลัง
ออกไป

“แปลกนะ” ลินดาพูด “ไม่มีสัญญาณการเคลื่อนไหว ไม่มีควัน ไม่มีไฟฟ้า แต่เสาสื่อสารยังตั้งอยู่เหมือนเพิ่งถูกทิ้งเมื่อวาน”

วิลลี่ก้มดูตัวอย่างแกนน้ำแข็งที่พวกเขานำมาวิเคราะห์ระหว่างทาง “ถ้ามีสิ่งปลูกสร้างอยู่ข้างใต้จริง มันต้องส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศจุลชีพ ผมอยากรู้ว่ามันปล่อยอะไรออกมา”

เฮลิคอปเตอร์เริ่มลดระดับลง

ลมพัดแรงจนเครื่องสั่นสะเทือน หิมะฟุ้งขึ้นบดบังทัศนวิสัย

“ลงแล้ว!” คอนเต้ประกาศ

เครื่องแตะพื้นน้ำแข็งอย่างหนักหน่วงก่อนจะนิ่งสนิท เสียงใบพัดค่อย ๆ ลดลง เหลือเพียงเสียงลมหวีดหวิว

พวกเขาก้าวลงจากเครื่อง ความหนาวกัดผิวหน้าราวกับมีดบาง ๆ ฉีกผ่านหน้ากากกันลม

อุณหภูมิจาก -38 องศาเซลเซียส

ไม่เคิลหยิบเครื่องตรวจจับขึ้นมาอีกครั้ง สัญญาณดังชัดเจนกว่าเดิม

ติด...ติด...ติด...

“มันอยู่ลึกลงไปตรงนี้” เขาชี้ลงใต้เท้า “ประมาณสองจุดแปด กิโลเมตร”

ลินดาวางแผนที่ภูมิประเทศแบบสามมิติบนแท็บเล็ต “ชั้นน้ำแข็งหนาประมาณสามกิโลเมตร ได้ลงไปควรเป็นชั้นหินดีก ดำบรรพ์...ไม่มีเหตุผลทางธรณีวิทยาที่จะมีโพรงขนาดใหญ่”

“เว้นแต่ว่ามีใครสร้างมัน” วิลลี่พิมพ์

พวกเขาเดินไปยังโครงสร้างฐานปฏิบัติการของรัสเซีย เต็มที่ถูกลมฉีกขาด ประตูตู้คอนเทนเนอร์เปิดอ้าเหมือนถูกทิ้งอย่างรีบเร่ง ด้านในยังมีเครื่องมือเจาะน้ำแข็งขนาดใหญ่ติดตั้งอยู่ แต่สายไฟทุกเส้นถูกตัดขาด

“พวกเขาไม่ได้เก็บของกลับ” ลินดาก็มดูรอยลึกลับบนพื้นโลหะ “เหมือนมีอะไรทำให้ต้องหยุดกลางคัน”

ไม่เคยเดินไปที่แผงควบคุมหลัก เขากดปุ่มเปิดระบบสำรองไฟที่พวกเขานำมาด้วย จอภาพเก่ากระพริบสองสามครั้ง ก่อนจะ

ปรากฏภาพสุดท้ายที่บันทึกไว้

ภาพจากกล้องหย่อนลงในปล่องเจาะลึก ที่ระดับประมาณ 2,790 เมตร กล้องจับภาพ “พื้นผิวเรียบสีดำ” ซึ่งไม่ใช่ น้ำแข็ง ไม่ใช่หิน มันเป็นวัสดุเรียบสนิท สะท้อนแสงเหมือนกระจก แต่ไร้รอยต่อ ทันใดนั้น ภาพสั่นไหวอย่างรุนแรง สัญญาณขาดหาย

“นั่นคือภาพสุดท้าย?” วิลลี่ถาม

ไม่เคลียยกหน้า “หลังจากนั้น ไม่มีรายงานเพิ่มเติม”

ลมพัดแรงขึ้นอีกครั้ง รวากับตอบสนองต่อการเปิดเผยความลับที่ ถูกฝังไว้ คอนเต้เงยหน้ามองท้องฟ้า “ผมไม่ชอบบรรยากาศแบบนี้เลย”

ทันใดนั้น เครื่องตรวจจับในมือไม่เคิลเปลี่ยนเสียง ตืด.....เป็น เสียงยาวต่อเนื่อง ค่าพลังงานพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว พื้นน้ำแข็ง ได้ทำพวกเขาสั่นสะเทือนเบา ๆ ลินดาทรุดตัวลงแตะพื้น “มันไม่ใช่แผ่นดินไหว...แรงสั่นสะเทือนมันเป็นจิ้งหะ”

จิ้งหะเดียวกับคลื่นความถี่ในห้องประชุมวันนั้น

เหมือนหัวใจบางอย่างกำลังเต้นอยู่ใต้พื้นโลก

ไม่เคิลมองลงไปยังปล่องเจาะลึกที่รัสเซียทิ้งไว้

ลมหิมะหมุนวนเหนือปากหลุม รวาก็มีแรงดูดจากเบื้องล่าง

“มันรู้ว่าเรามาแล้ว” เขาพูดเบา ๆ และลึกลงไปได้ชั้นน้ำแข็งหนาหลายกิโลเมตร บางสิ่ง...กำลังเริ่มต้นขึ้น.

ประตูที่ไม่มีอยู่ในประวัติศาสตร์

แรงสั่นสะเทือนหยุดลงกะทันหัน ความเงียบเข้าปกคลุมพื้นที่รอบสถานีร้างของ รัสเซีย อีกครั้ง รวากับสิ่งที่อยู่เบื้องล่าง เพียงแค่ทดสอบการตอบสนองของพวกเขา

ไม่เคียดคุกเข่าลงข้างปล่องเจาะ เขาส่งไฟฉายกำลังสูงลงไป ความลึกเกือบสามกิโลเมตรกลืนแสงไปอย่างหมดสิ้น

“เราต้องหย่อนโพรบ(อุปกรณ์ตรวจวัด) ของเราเองลงไป” เขาตัดสินใจ

“ของรัสเซียอาจเสียหาย แต่ของเรายังใหม่”

คอนเต้พยักหน้า แล้วช่วยลากกล่องอุปกรณ์ออกจากเฮลิคอปเตอร์ ลินดาเริ่มคำนวณความเสถียรของชั้นน้ำแข็ง ขณะที่วิลลี่ติดตั้งเซนเซอร์ที่สภาพเสริมเข้าไปกับกล่องสำรวจ

ไม่ถึงชั่วโมงต่อมา โพรบทรงกระบอกสีเงินถูกหย่อนลงในปล่อง
อย่างช้า ๆ สายเคเบิลไฟเบอร์ออปติกยาวพิเศษค่อย ๆ คลายตัว
ลงสู่ความมืด

1,000 เมตร...

1,800 เมตร...

2,500 เมตร...

อุณหภูมิลดต่ำลงเรื่อย ๆ ตามค่าที่แสดงบนจอ “เข้าใกล้ระดับ
เดิมแล้ว” ลินดาพูดเสียงตึงเครียด 2,790 เมตร

ภาพจากกล้องปรากฏบนจอ และทุกคนก็เหมือนหยุดหายใจ
มันอยู่ตรงนั้น พื้นผิวสีดำสนิท เรียบไร้รอยต่อ เหมือนโลหะหรือ
วัสดุสังเคราะห์ชั้นสูง แต่ไม่สะท้อนแสงแบบธรรมชาติ มันดูดซับ
แสงเหมือนหลุมดำขนาดมหึมา

“ซูมเข้าไป” ไม่เคิลลิ่ง

ภาพขยายจนเห็นรายละเอียดพื้นผิว

มีลวดลายบางอย่าง... เป็นเส้นบางเฉียบ เรียงตัวเป็นรูป
เรขาคณิตซับซ้อน รวากับวงจรรีเลย์กทรอนิกส์ขนาดยักษ์

ทันใดนั้น เส้นเหล่านั้นเริ่มเรืองแสงสีฟ้าอ่อน ตี๊ด.....

เครื่องตรวจจับพลังงานส่งเสียงเตือนดังลั่น

“มันตอบสนองต่อโพรบ!” วิลลี่ร้อง

ลวดลายเรืองแสงเป็นจังหวะ ไล่จากขอบหนึ่งไปยังอีกขอบหนึ่ง
ของภาพ จากนั้น...พื้นผิวสีดำตรงกลางค่อย ๆ แยกออกเป็นเส้น
บาง ๆ เหมือนประตูที่เปิดออก

“มันไม่ใช่แค่โครงสร้าง” ลินดาพูดเสียงลั่น “มันเป็นสิ่งปลูกสร้างที่
ยังทำงานอยู่” โพรบถูกดูดเข้าไปอย่างรวดเร็ว สายเคเบิลตึงจน
เกือบขาด คอนเต้รีบดึงระบบหยุดฉุกเฉิน แต่สายเคเบิลกลับ
คลายตัวเองเหมือนถูกดึงจากอีกฝั่ง

ภาพบนจอกลายเป็นอุโมงค์มืดที่ผนังเปล่งแสงสีฟ้าอ่อนตลอด
แนว จากนั้น สัญญาณภาพหยุดนิ่ง แต่เครื่องตรวจจับพลังงาน
กลับพุ่งสูงเกินค่าที่เคยบันทึกได้

พื้นน้ำแข็งเริ่มลั่นอีกครั้ง คราวนี้แรงกว่าเดิม

“เราต้องถอยออกจากปากหลุม!” คอนเต้ตะโกน

พวกเขาวิ่งออกมาจากโครงสร้างสถานีร้าง ขณะที่เสียงต่ำลึกลับ
เหมือนเครื่องจักรขนาดมหึมาดังขึ้นจากใต้พื้นโลก

พื้นผิวน้ำแข็งรอบปล่องเจาะเริ่มแตกร้าวเป็นวงกลมกว้าง
ไม่เคิดหันกลับไปมองแสงสีฟ้าสว่างทะลุขึ้นมาจากความลึก ราว
กับมีดวงอาทิตย์ดวงที่สองกำลังพยายามทะลุเปลือกโลก

“มันกำลังเปิดทางขึ้นมา” เขาพูดเบา ๆ

ทันใดนั้น เสียงสัญญาณวิทยุในหูฟังของคนแต่ดั้งแทรก
ขึ้นมาเอง ทั้งที่เขาไม่ได้เปิดช่องสื่อสาร คลื่นความถี่แปลก
ประหลาดดังเป็นจังหวะ ไม่ใช่สัญญาณรบกวน

แต่มันเหมือน...รูปแบบภาษา วิลลี่หน้าซีด “มันกำลังส่งข้อมูล”

ลินดาจ้องค่าพลังงานบนหน้าจอ “มันไม่ใช่ปฏิกริยาทางธรรมชาติ
มันเหมือนระบบกำลังตื่นตัวเต็มรูปแบบ”

พื้นน้ำแข็งตรงปล่องเจาะระเบิดออกเป็นวงกว้าง เศษ
น้ำแข็งพุ่งขึ้นฟ้าและสิ่งที่โผล่ขึ้นมาจากความลึก ไม่ใช่ก้อนหิน
ไม่ใช่เศษโลหะ แต่มันคือยอดแหลมสีดำมันวาว รูปทรงสมมาตร

สมบูรณแบบ สูงขึ้นเรื่อย ๆ จากพื้นน้ำแข็ง เหมือนยอดของมหา
นครที่ถูกฝังไว้ใต้โลกมานับหมื่นปี

คอนเต้กระซิบเสียงแผ่ว “มันไม่ใช่ซากอารยธรรม...” ไม่
เค็ดมองภาพนั้นด้วยสายตาที่สั่นไหว “มันคือเมือง” และมัน...
ไม่ควรจะมีอยู่ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เลย.

การตัดสินใจที่ใต้น้ำแข็งสามพันเมตร

ยอดแหลมสีดำหยุดนิ่งอยู่กลางลานน้ำแข็ง รวากับมันรู้
ว่าถูกจ้องมอง ลมพายุเริ่มอ่อนกำลังลง แต่บรรยากาศกลับหนัก
อึ้งกว่าเดิม แสงสีฟ้าจากโครงสร้างใต้พื้นน้ำแข็งยังคงเด่นเป็น
จังหวะ สอดคล้องกับคลื่นพลังงานที่ไม่เค็ดจับได้ตั้งแต่วันแรก
พวกเขาถอยกลับเข้าไปในตู้คอนเทนเนอร์ของสถานีร้างเพื่อหลบ
ลมและตั้งสติ ประตูเหล็กปิดสนิท เสียงลมภายนอกกลายเป็น
เพียงเสียงหวีห่างไกล ไม่มีใครพูดอยู่หลายวินาที
ไม่เค็ดเป็นคนแรกที่ทำลายความเงียบ “เรายังไม่ลงไป”

ลินตามองเขาทันที “ฉันก็คิดแบบนี้” วิลลี่ถอนหายใจยาว “นั่น
ลึกเกือบสามพันเมตรนะ ไม่ใช่ถ้ำธรรมดา และสิ่งที่อยู่ข้างล่าง...
มันยังทำงานอยู่”

คอนเต้ฟังผนังโลหะ กอดอก “ถ้าโครงสร้างมันยังมีพลังงาน
แปลว่ามันมีระบบภายใน อาจมีแรงดัน อาจมีสนามแม่เหล็ก
ผิดปกติ หรืออะไรที่เรายังไม่เข้าใจ ถ้าลงไปโดยไม่มีแผน เราอาจ
ไม่มีทางกลับขึ้นมา”

ไมเคิลพยักหน้า เขาไม่ได้แย้ง

ภาพจากโพรบยังคงค้างอยู่ในหน้าจอสำรวจ อุโมงค์ที่เรืองแสง และ
ผนังที่เหมือนวงจรรขนาดยักษ์

“สิ่งที่เรารู้ตอนนี้มีแค่สี่อย่าง” ไมเคิลเริ่มสรุป

“หนึ่ง มันไม่ใช่ปรากฏการณ์ธรรมชาติ

สอง..... มันยังมีพลังงานทำงานอยู่

สาม..... มันตอบสนองต่อการปรากฏตัวของเรา

สี่..... ข้างล่างนั่นมีสิ่งมีชีวิตที่เราไม่รู้จักหรือไม่”

“ข้อสี่นี้แหละที่ทำให้ฉันไม่สบายใจ” ลินดาพูดเบา ๆ “มันเหมือนมีบางอย่างอยู่ที่นั่น” วิลลี่เปิดข้อมูลชีวภาพที่เพิ่งบันทึกได้ “และจุลชีพรอบพื้นที่กำลังเปลี่ยนแปลงเร็วผิดปกติ รวากับได้รับสัญญาณกระตุ้นบางอย่าง ถ้ามันส่งคลื่นที่มีผลต่อสิ่งมีชีวิต...”

เขาไม่พูดต่อ

คอนเต้มองนาฬิกาข้อมือ “เรามีเสบียงพอเจ็ดวัน ถ้าพายุใหญ่เข้ามาอีก เราอาจติดอยู่ที่นี่” ไมเคิลเดินไปที่หน้าต่างเล็ก ๆ ของตู้คอนเทนเนอร์ มองออกไปยังยอดแหลมสีดำที่โผล่ขึ้นเหนือพื้นน้ำแข็งของ ทวีปแอนตาร์กติกา

มันไม่ได้ขยับ แต่มันก็ไม่ได้ดูไร้ชีวิต

“เราไม่ลงไปตอนนี้” เขาพูดชัดเจน “เราจะเก็บข้อมูลจากพื้นผิวก่อน วิเคราะห์พลังงาน โครงสร้าง และหาวิธีเข้าถึงอย่างปลอดภัย”

ลินดาพยักหน้า “ถ้ามันเป็นเมืองจริง มันต้องมีทางเข้าอื่น ไม่ใช่แค่ปล่องเจาะ”